

syntes hende at være bleven helt forvandlet. Uden at høre paa ham sad hun og saa' ud i den lille skyggefulde Have, hvor de ægformede Solpletter sneglede sig frem over Græs og Gange, og hvor Hønsene gik og skrabede under Stikkelsbærbuskene — ganske som i hin Tid, da hun som ung Pige havde sin Plads ved det samme Vindue og i ensomme Timer byggede sig en Fremtid op i gyldne Drømme.

Hun sad og tænkte paa denne Tid og paa det første Aar af sit Ægteskab, da Emanuel og hun levede ene med og for hinanden, og da hver Dags Samliv var en ny Aabenbarelse af en rig og ukendt Lykke. Hun genoplevede i Erindringen den første Vinters fredelige Aftner, da de sad ene sammen omkring Lampen, mens Emanuel læste højt for hende af sine Bøger eller fortalte om sine Ungdomsdage. Hun tænkte paa den første Sommers stille Solnedgangstimer oppe paa Præstebakken, paa Søndagsbesøgene herhjemme hos Forældrene, paa hele dette — for hende nu saa æventyragtige — Liv, om hvis Tilbagevenden hun aldrig helt havde kunnet opgive Haabet.

Undertiden — især efter Guttens Død — havde hun troet ogsaa hos Emanuel at fornemme en Længsel efter de gamle Dages Fred og Hygge.